

ЙОРДАН КУШЕВ

Й О Р Д А Н К У Ш Е В

В Я Т Ъ Р К О
В Ъ Л Ш Е Б Е Н

стихотворения за деца

ИК "СНЕЖАНА"
София, 1994 г.

На моите внуци
Даниел, Детелин, Мартин

~~На Мартин!~~

на

Детелин!

Детелин

7.04.2013 г.
Дитко

Аз пред вас ще си призная,
че играя страшно лудо.
И навън от мойта стая
става ей такава чудо:

Вземам футболната топка
и се вмъквам с нея в хола.
Ала где ти топка кротка,
щом е тя с момче на воля!

Потрошават се стъклата,
маминото огледало...

Сякаш скрито зад вратата
е зверче без страх играло.

Надробил си сам попара,
аз белята не отричам...

И дори да ми се кара,
знам, че мама ме обича.

В С Е К И М И С Е
К А Р А

Баба ми се кара,
че не ям попара.

Мама ми се кара, -
счупих сушоара.

Кака ми се кара, -
скъсах й буквара.

Всеки ден и час
съм виновен аз.

Л А К О М О М О М Ч Е

Сутрин, обед вечер -
вика отдалече:

“Като вълк съм гладен,
като смок съм жаден.

Мога, срам-не срам,
сладко да изям

цели сто кюфтета.
Торта сто парчета.

А да пия - що ли?
Сто и десет коли!”

А З Р А С Т А

Най-редовно спя и много ям.
Искам да порасна аз голям.

Като батко да съм силен, смел:
сам-самин в далечен път поел ...

На вратата сутрин меря ръст, -
пак ли съм пораснал с един
пръст.

Р И Б А Р Ч Е

Истински рибар съм вече:
имам въдица, живарник.
С татко тръгвам надалече -
там, към селския рибарник.

Зная въдица да вържа.
Зная как се слага стръв.
Сред рибарите набърже
аз рибар ще бъда пръв!

В Е Л И К А Н

Аз съм великан велик.
Поразявам всичко в миг!

С мойта сабя-халосия
пет комара ще убия,

стига само да замахна.
После всички ще ми ахнат.

Най-голямата муха
стряска се от мен, а-ха!...

С Ф Е Т О Ф А Р

Незаменим другар
е тоя сфетофар.

Самотен той стърчи
и гледа с три очи.

Червеното разбирам:
на място то ме спира.

А жълтото - покана
отново път да хвана.

Зеленото намига:
не чакай вече, стига!

Ж О К Е Й

Нека батко ми се смей,
ала вече съм жокей.

Яздя най-добрия кон
по широкия балкон.

Става чудна веселба -
все на дядо на гърба!

П Ъ Р В О Л А Ч Е

Малко първолаче
тежка чанта влечи.

Има си задачи,
а за топка плаче ...

С Е Д Н А Л Д Я Д О

Седнал дядо внуче да си учи,
ала гледай ти какво се случи:
Вместо дядо да научи внуче,
внучето започна да го учи.

Че в задачите проклети, тежки
дядо се обърка, стори грешки.
Тюфка-пухка той, догдето
безпогрешно ги реши момчето.

П О Р А С Н А Л

- Мамо, дай да ям!
- Вече си голям.
- Туй добре го знам.
- Е, сложи си сам!

Ф О К У С Н И К

С две ръце - страхотно сръчни,
ловки -
прави той какви ли не уловки.

Сложи в черния цилиндър
кърпа,
а въже стометрово издърпа.

После плесна с длани и веднага
от ръкава му врабче избяга.

Глътна той памук, а виж: след
малко
от устата вади запушалка ...

И със чуден фокус-бокус даже
и домашно може да покаже.

Д О М А Ш Е Н Т Е А Т Ъ Р

С десет пръсти на ръцете
татко прави ни театър.
Вдигне ли ги вечер двете:
заиграват на стената
сенките на десет пръсти -
като куклите чевръсти.

Плахо Зайче дългоухо
с лапички само се мие.
Меца, метнала кожуха,
по муцуната се трие.
Лиса, с хитрите мераци,
нещо дебне, прави знаци...

Да се чудиш, най-накрая
цял театър в нашта стая.

П Р И Ч И Н А

- Сядай, сине, да четеш.
- Ах, горещо - като в пещ!
- Купих хубава халва.
- Тъй ли? Друго е това!

Д О Б Р А Т А Д У М А

Има думи смешни - каламбури -
всичко може да им се притури.

Може като слънце да не греят,
но възможно е да те разсмеят.

Има думи, носещи обиди.
Те порязват като речни миди.

Но добрата дума - като злато -
скъпа е през зима и през лято.

Н Я М А В Р Е М Е

- Мамо, искам шоколад,
бисквити!
- Но ръцете ти не са измити.
- Нямам време, дявол да го
вземе.
- Е, не яж тогаз, да имаш
време.

Каж ми, Вятърко вълшебен,
раздвижил старата гора:
подгони ли те някой тебе?
Каква е твоята игра?

Е С Е Н Т А -
Х У Д О Ж Н И К

И над гори, и над полета
един художник с четка шета.

Под слънце и под месечина
рисува, без да си почине...

Най-пъстрата палитра носи -
след жътви и след сенокоси.

И подарява на децата
картина в есенна позлата.

КАТЕРИЧКА - РАБОТЛИВКА

Катеричка се разшета
по високите дървета.

Ту надолу, ту нагоре,
а в устата носи орех.

Тя в дълбоката хралупа
зимнина си трупа, трупа...

По е лесна всяка зима,
щом храна до пролет има.

С Р Е Щ А

Срещна Зайо в пътя Мечка.
Туй е вече яка пречка.

- Хайде, Мецо, да се борим.
- Щом си рекъл, що да сторим.

Меца тежка лапа вдигна,
ала Зая не достигна.

Че додето шумне вейка,
Зайо на бегом офейка.

Г Л А Д Н И Т Е В Р А Б Ч Е Т А

Две врабчета сиви,
зли и саможиви,

там, на тротоара,
за троха се карат...

Милка недалече
спря се и им рече:

“Стига, неразбрани!
Кака ще ви храни.

Гладни сте, душици,
ей ви две мекици.”

КУМА ЛИСА - АКТРИСА

Из гората се разнесе вест:
"Кума Лиса станала актриса."
Ето, туй е новината днес,
дето горските животни слисася.
И клюкарките веднага
скръстиха ръце на прага:
- Та къде у нея дар?
За актриса трябва чар!
- Трябва мима, пантомима...
А какво у нея има?

Ала нашта Кума Лиса
всеки ден си е актриса.
И с опашка, и с очички
грабва погледа на всички.
И играе тя в гората
като в истински театър.

ЗИМА В ГОРАТА

Шептяща тишина се спуска
над зимната гора във бяло.
Снежецът под краката хруска
и сякаш всичко е заспало.

Бял облак снежен се отрони,
безшумно слиза на земята.
А горе, в бисерните клони,
една опашчица се мята.

Там катеричка си играе
посред шишарките-звънчета.
Навярно иска да узнае:
звезди ли капят от небето.

Б Е З Д О М Е Н
В Р А Б Е Ц

Премръзнал, Вrabчо се показа:
трепери, кацна на перваза.

Той сива перушина тръска,
че сняг студен навън забръска...

Горкият как ли ще живее,
щом няма где да се посгрее?

П Р О Л Е Т Н А И Г Р А

Слънце се спуска
ниско над хълма.
Вятър препуска,
семе покълва.

Будят се вече
клони и пъпки.
Нейде далече
чуват се стъпки.

Птиците пеят,
въздуха порят.
Агънца бляят,
скачат из двора.

Тичат децата, -
мира не знаят.
С топлия вятър
дълго играят.

В Е С Т

Из поля и лесове
Щъркел с блага вест снова:

“Тръгнах от далечен Юг
и пристигам вече тук,

да ви кажа, трака-трак,
че дошла е пролет пак!”

Р А Д О С Т Н И Д Н И

Лястовици пак запяха
под домашната ни стряха.

Мойто братче се пробуди,
още сънено, се чуди:

Кой ли птиците повика
и защо ли чуруликат!?

Радват се, че със децата
те ще бъдат цяло лято.

С К А К А Л Е Ц

Скокна пъргав скакалец
като истински храбрец.

И надскочи той, чевръст,
триста пъти своя ръст.

Ех, да имам тая сила,
бих прескочил и могила.

В Р А Н А

Докога ли тази врана
ще се скита неопрана?

Ако с мръсна перушина
дойде в детската градина,

знам: дежурната ни, Дочка,
ще ѝ сложи черна точка.

З В Е З Д И

По небето
светкат, ето:
сънени звездици...

Те не са ли
недоспали,
мигащи очици?

Д Ъ Г А

Над жита и млади слънчогледи
облак пълното ведро надвеси.
И догде човек се поогледа, -
отшумя над мокрите овеси...

Цветната усмивка на дъгата
се изви широко над полята.
Сякаш нашенска престилка
пъстра
е препасала небето кръстом.

Р О Д Н О С Е Л О

Прости селски къщи
с полски аромат -
уж едни и същи,
а са пъстър свят.

Птици под стрехите
весело гнездят.
И в бръшлян обвити
домовете спят...

Мое родно село,
с птичи богослов,
откъде си взело
толкова любов?

Всичко все наopak става
в непозната вам държава.
Ни в Европа, ни край Нил,
но за вас съм я открил.
Страни са нещата в нея
и чудаци тук живеят;
и животни има, и цветя -
Галиматия се казва тя.

Разрешете ми накрая
с нея да ви запозная.

К А К?

Как ще можеш ти да разбереш:
що е костенурка, таралеж,
ако в слънчев ден или във дъжд
сам не си ги зърнал ни веднъж?

Няма ли тогава, щеш-не щеш,
в охлюва да видиш таралеж,
а в червената добра калинка -
някаква невиджана гадинка?

Или даже може да се случи,
вълк да назовеш домашно куче
и да мислиш хитрата лисица,
че е на животните царица.

СРЕД ПОЛЕТО

Сред полето сива Мишка
рече с някаква въздишка:

“Днеска времето е ведро, -
ще похапна нещо едро.”

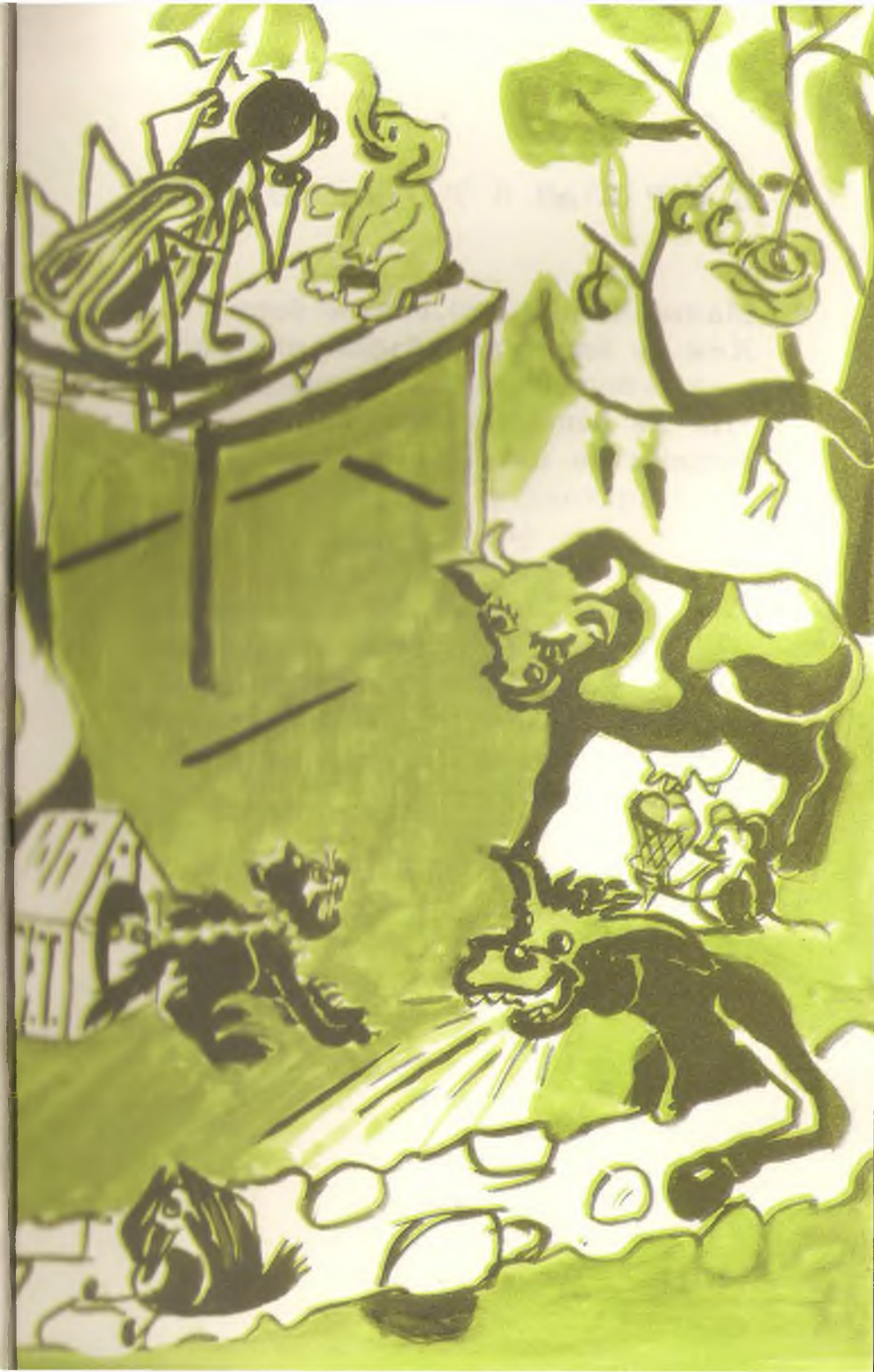
И в отсрещната тревица
погна рижата Лисица.

Хвана си я с два-три скока,
сито хапна си Мишока.

С Е Л С К И Д В О Р

Кротка котка лае наред двора;
куче кудкудяка на стобора;
ярка пък мучи - в обора влиза;
крава си мяука на корниза;
заяк бавно пъпли по земята;
на подскоци червей се премята;
агне до забрава кукурига,
а петелът блее: "Стига, стига!"
И от орех клонест круши зрели,
падат, падат меко, на къдели...

Е, кажете ми, деца, къде ли
чудеса такива сте видели?

Б О Р Б А

Малка Мишка с Лъв се бори.
Хем се бори, хем бърбори:

“Да не беше, Лъвчо, цар -
смилам те като Комар!”

П Ъ Т Е Ш Е С Т В И Е

Рано-рано тръгна старец млад,
да обходи този чуден свят.
Броди тридесет и три недели...
Ей какво очите му видели:
Слон с муха се кара на пазара,
че го попреметнала в кантара,
а на този същия пазар
пъстърма продава стар комар;
по-нататък, сред полето, крава
сладолед от вимето си дава,
а магаре, с мънички уши,
чуди се, какво ли да реши,
че го срещнал присмехулник-кос
и го смаял с някакъв въпрос...

Ей такива чудесии стават
все във опаковата държава.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Мойте лудории	3
Всеки ми се кара	5
Лакомо момче	6
Аз раста	7
Рибарче	8
Великан	9
Светофар	10
Жокей	11
Първолаче	12
Седнал дядо	14
Пораснал	15
Фокусник	16
Домашен театър	18
Причина	19
Добрата дума	20
Няма време	21
Вятърко вълшебен	22
Есента - художник	23
Катеричка - работливка	24
Среща	25
Гладните вrabчета	26

Кума Лиса - актриса	27
Зима в гората	28
Бездомен врабец	29
Пролетна игра	30
Вест	31
Радостни дни	32
Скакалец	33
Врана	34
Звезди	36
Дъга	37
Родно село	38
Опанкова държава	39
Как?	40
Сред полето	41
Селски двор	42
Ворба	44
Пътешествие	45

Й О Р Д А Н К У Ш Е В

В Я Т Ъ Р К О
В Ъ Л Ш Е Б Е Н

стихове за деца

Българска
Първо издание
Редактор Теодора Ганчева
Художник Игнат Игнатов

Компютърен набор Радка Евтимова

Формат 84X108/32

Печатни коли 3

Тираж 2000

О Т С Ъ Щ И Я А В Т О Р

ОГЪНЧЕ ГОРИ

стихове за деца
Наградена от Съюза на
българските писатели
за 1993 година

Спомоществовател на тази книга е
ЕФ "АСЕН ЦВЕТАНОВ" -
Велико Търново

20 лв.